

A WOMAN OF PASSION
by VIRGINIA HENLEY

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

VIRGINIA HENLEY

PASIUNEA UNEI FEMEI

VOL 2

Editura MIRON

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Bess stătea ghemuită între picioarele lui William, cea mai confortabilă poziție pentru discuta și sorbit vin din aceeași cupă. Deși își simțea trupul saturat, mintea ei anticipa deja, cu groază, momentul când vor trebui să se despartă.

-Când trebuie să pleci ?

Îi simți buzele alunecându-i încet pe gît, apoi îi simți răsuflarea caldă pe umăr.

-Mîine. Bess, o să fie pentru scurtă vreme, după care vom putea fi mereu împreună.

-Cum mă întorc, vino la mine, la Casa Suffolk.

-Nu pot. Vreau să te protejez de bîrfe ; pot fi atît de răutăcioase. Dacă s-ar afla că am trăit în coabitare, am putea fi acuzați că am avut o contribuție la moartea soției mele.

-Nimeni n-ar putea crede așa ceva! spuse ea revoltată.

-Curtea se bizuie pe bîrfe. Nu ai auzit zvonurile despre Catherine Parr, cum că l-ar fi otrăvit pe rege? Bess se întoarse pe burtă, ca să se poată uita la el.

-Dacă aș fi fost căsătorită cu Henric și eu l-aș fi otrăvit, spuse ea rîzînd puternic.

O sărută ca să-i întrerupă vorbele trădătoare.

Respect - Niciodată să nu mai spui asta, în afara patului.

Bess deveni dintr-o dată serioasă.

-Dar dacă St. Loe a răspîndit la Curte că ne-a văzut împreună ?

-Sir William St. Loe este un gentleman, altfel nu ar fi fost ales să o păzească pe Elizabeth. Niciodată nu ar mînji reputația unei doamne.

-Nu mi se pare corect că Elizabeth nu-l poate avea pe bărbatul pe care-l iubește.

-Tom Seymour nu vrea decît puterea pe care i-ar putea-o da ea.

-De unde știi că nu o iubește la nebunie?

-Pentru că i-a cerut consiliului permisiunea de a se căsători indiferent cu care dintre prințese – Elizabeth sau Mary.

Bess părea profund șocată.

-Dumnezeule, cum a putut face asta ? Și prințesa și Seymour știu despre noi.

- Nu te teme, dragostea mea ; vor afla cu toții, în curînd.

-Cei mai mulți știu deja. Probabil că Frances a și început să facă planuri de nuntă.

-Da, cred că va trebui să mai așteptăm o lună înainte de a apărea împreună.

-O lună ? Două săptămîni – promite-mi că vei veni la mine în două săptămîni !

William o strînse aproape de el, mîngîindu-i părul frumos.

-Două săptămîni, promit –dacă o să pot rezista atît de mult.

În ziua următoare, niciunul dintre ei nu a fost în stare să se despartă, așa încît mai furară încă o noapte împreună. Dar în ciuda sentimentelor lor puternice, nu putură împiedica venirea zorilor. Ca o soție iubitoare și o castelană îndatoritoare, Bess se sculă și se îmbracă să-și ia la revedere și să-l petreacă pe William care, împreună cu James Crompt, pleca la Londra.

În curte, indiferent la oricine i-ar fi putut vedea, Cavendish o strînse în brațe.

-Mă așteaptă sute de lucruri de făcut, scumpa mea. Mulțumesc pentru aceste prețioase zile la Northaw. Te ador, Bess.

Bess era devastată de plecarea lui, dar se feri să-i arate. Îi oferi în schimb un zîmbet radios în timp ce el lua hățurile de la Crompt și se arunca în șa. Bess rămase făcîndu-i cu mîna pînă cînd nu-l mai văzu, simțindu-se cu totul părăsită. Apoi își dădu seama cît de ridicolă era. Nu mai era o fetiță, era o femeie, cea mai norocoasă din lume, cu o viață de fericire în fața ei.

Bess urcă iute treptele și intră în casă, gîndindu-se la o duzină de lucruri pe care trebuia să le termine înainte de a împacheta pentru plecarea la Londra. Cînd intră în sala servitorilor, fredona deja o melodie veselă.

-Bess, slavă Domnului că te-ai întors. Încercam să împachetez pentru Bradgate, dar n-am reușit decît să încurc totul. Tu vei reuși să readuci ordinea în haosul ăsta. Nu știu ce m-aș face fără tine. Apropo, pe cînd nunta ?

Henry protestă violent.

-Pentru Dumnezeu, Frances, femeia aia încă nici nu s-a răcit în groapă !

Respect Frances făcu un semn vag cu mîna.

-Este la modă ca văduvii să se recăsătorească repede, iar cît despre Bess, ea este văduvă de doi ani.

-Dar nu și Cavendish. În mormîntarea a avut loc abia acum patru zile!

-Cinci, dar cine le mai numără? îi răspunse Frances.

Totuși, două săptămîni mai tîrziu, Bess era cea care le număra. Îi întîrziase ciclul și cum, de la doisprezece ani fusese ca un ceas, bănuia că rămăsese însărcinată.

Lăsă deoparte gîndul înfricoșător, scufundată cum era în enorma sarcină de a sorta lucrurile care urmau să meargă la Bradgate, dorindu-și cu înfrigurare ca William să-și facă apariția la Casa Suffolk.

Cînd iulie trecu în august, Bess începu să intre în panică. Îl rugă pe Henry să-i transmită lui William mesajul că ar vrea să-l vadă.

-Nu l-am mai văzut de la înmormîntare. Ciudat. Lasă, dau eu de el, spuse Henry privind-o îngrijorat.

Imediat ce Bess a împachetat și a etichetat toate tablourile și tot mobilierul pentru Bradgate, începu să împacheteze pentru Lady Frances și Lady Catherine. Iar seara, se așeză și făcu o lungă listă de inventariere, ca să-și ocupe mîinile și mintea.

În ziua următoare, Henry îi spuse :

-Am vorbit ieri cu Paulet; se pare că William este plecat, cu treburi pentru rege – la Oxford și la Abingdon Abey.

Bess era oarecum liniștită că nu plecase și mai departe. Totuși, Oxford era la aproape șazeci de mile de Londra.

-Dumnezeule, toți bărbații sînt la fel – o fi făcînd și el pe motanul pe alte acoperișuri, ca holteii, o necăji Frances.

Bess se înroși, furioasă. Întocmai, Cavendish precis că motănea prin alte părți, arde-l-ar focul să-l ardă. Dar ea nu era îngrijorată din cauza celorlalte femei, slavă Domnului. Ea putea face față întregii suflări femeiești. Ceea ce o îngrijora însă pe ea era posibila lui aversiune față de căsătorie. Mintea ei surescitată trecu în revistă absolut tot ce făcuse el, fiecare cuvînt pe care-l rostise la Northaw.

Îi spusese că o adora și că vor fi împreună pentru totdeauna și ea l-a crezut. O iubise cu pasiune, ziua și noaptea și o învățase și pe ea ce înseamnă pasiunea, dar nu o rugase să fie soția lui. Cînd acceptase să-l însoțească la Northaw, luase căsătoria lor ca pe ceva garantat. Ar fi trebuit să-l oblige să se pronunțe clar în problema căsătoriei – unde și, mai important, cînd ?

Bess nu se putea acuza decît pe sine. Alergase în brațele lui orbește, nerăbdătoare și, da, fără rușine ! Se convingea singură, iară și iară, că totul va fi bine și că William va veni chiar mîine. Dar William nu apărui. Vremea începu să devină extrem de umedă. Ploua zilnic și Bess își spunea că ploaia îi întîrzia întoarcerea.

Frances era supărată din cauza vremii.

-O să treacă vara și noi tot nu ajungem la Bradgate. De obicei, la vremea asta eram deja acolo.

-Dacă am fi plecat mai devreme, am fi rămas cu căruțele cu bagaje înămolite pe drumurile desfundate, sublinie Bess. Ea nu vroia să părăsească Londra înainte de întoarcerea lui William.

Respect -Ai dreptate. Bess, mă aflu într-o dilemă. Nu știu dacă să o las pe Jane la Chelsea, cu regina, sau să o iau cu noi la Bradgate. Mă tem de ciumă, în sezonul cald.

-La Chelsea ar trebui să fie în siguranță ; deși se află aproape de Londra, Chelsea este înconjurată numai de peisaj rural.

-Plecăm mâine la Chelsea iar pe Jane o lăsăm să decidă singură, declară Frances.

Credincioasă dorințelor fiicelor ei, Frances o aduse pe Lady Jane, împreună cu doamnele ei de companie, la Casa Suffolk. A doua zi vor porni cu toții în călătoria spre Bradgate, Leicestershire. În seara aceasta, familia Grey își va lua la revedere de la prietenii cei mai apropiați, era ultimul lor dineu din acest sezon.

Se aflau acolo John Dudley și contesa lui, William Herbert și contesa lui, care era soră cu regina. În timp ce se îndreptau spre dineu, William Herbert o întrebă, zîmbind, pe Bess :

-Cavendish nu ni se alătură în seara aceasta, draga mea ?

-Eu ... Eu cred că este plecat cu treburile Coroanei, milord, răspunse Bess vag.

Lady Herbert interveni :

-Nu, s-a întors de mult de la Oxford ; acum două seri a dinat cu noi, la fratele meu, Parr.

Bess se simți înjunghiată în inimă. Nu putea crede că iubitul ei s-a întors la Londra fără să vină să o vadă sau să-i trimită măcar un bilet. Sîngele i se scurse din

obraji cînd înțelese că acțiunile lui erau deliberate ; William o evita. O căută, ca în transă, pe Frances.

-Nu am terminat de împachetat ; mă scuzi pentru seara asta ?

Odată ajunsă în camerele ei, Bess se trînti pe pat și începu să plîngă. Îi era atît de dor de William încît o durea inima. Se simțea înfiorător de singură fără el. Abandonată. Își spuse că era ridicol ; cum o putea părăsi, cînd o iubea atît de mult ? Bess se ridică și-și șterse repede lacrimile, cînd o mică scînteie de furie se aprinse în ea. Știa unde locuia el ; îi va trimite un mesaj prin care să-l cheme imediat aici !

Nu ! Ultimul lucru pe care l-ar face ar fi să-i trimită încă o scrisoare de implorare. Mîndria ei era prea mare ca să se mai umilească vreodată, astfel. Mai bine moartă ! Bess luă un flacon cu parfum de pe măsută și-l aruncă în capătul celălalt al camerei.

Începu să se plimbe prin cameră ca o tigresă, căutînd o cale să-și verse furia. Nu era furioasă numai pe Cavendish, era furioasă și pe ea însăși. Se dusese spre el din proprie voință, conștientă de riscuri. Acum că și-a făcut treaba cu ea, a aruncat-o deoparte. Va trebui să facă față rușinii și umilinței de a-i purta bastardul !

Se opri din mers și-și puse mîinile ocrotitoare pe pîntece. Slavă Domnului că mâine părăsea Londra ; nu ar fi putut face față unui scandal. Probabil că în drum spre Bradgate își va face curaj să-i spună lui Frances, sau va alege să plece acasă, la familia ei. Ambele variante însemnau anatimizarea ei. Strînse din pumnii

neputincioși și decise să păstreze pentru ea rușinosul secret. Bess se simțea înfricoșată și șocant de vulnerabilă și de nesigură. Nu știa ce să facă și hotărâtă, amîna decizia dar știa că într-un fel, cumva, va trebui să găsească o cale să facă față.

Trei calești, patru furgoane și o duzină de cai de samar formau alaiul familiei Grey. Lady Jane și doamnele ei își aveau propria caleașcă iar Lady Catherine insistă să ia cîinii în caleașca ei.

-Ia tu papagalul, Henry, îl dirijă Frances, în timp ce Henry se uita la cîinii care lătrau și luă o decizie rapidă.

-Eu o să merg călare ! Și puse colivia pe banchetă, lîngă soția sa.

-Frances, n-ai decît să ai grijă singură de propriul tău papagal.

-Bărbații ăștia ! La ce altceva decît la sportul în pat sînt buni ?

În timp ce caleașca înainta pe Great North Road, Frances se instală pentru o bîrfă.

-Bess, ai pierdut aseară cele mai suculente bîrfe. Într-un fel îmi pare bine că părăsesc Londra. Dacă ce o să-ți spun acum se va dovedi adevărat, va fi un scandal atît de mare încît am putea fi cu toții tîrîți în el. Lady Herbert mi-a spus –desigur, strict confidențial – că prietenul nostru Tom Seymour frecventează Chelsea zi și noapte!

Bess încremeni. La naiba, bîrfele se împrăstie mai repede decît ciuma! Cum putea fi Elizabeth atît de naivă încît să creadă că poate ține secrete vizitele lui ?

-Trebuie să recunosc că și mie îmi place să adulmec scandalul, dar Anne Herbert are un nas ca de copoi. Frances își coborî glasul confidențial și Bess se întări ca să audă bîrfele despre Elizabeth.

-Ea suspectează că Seymour și Catherine Parr s-au căsătorit în secret !

-Nuu ! Negarea urla prin creierul lui Bess. Îi era imposibil să creadă.

Bess închise ochii. Doamne Dumnezeule, chiar sînt bărbații în stare să complateze cu atîta perfidie ? Mintea lui Bess încerca să alunge gîndul diavolesc, dar totuși acesta persista. Dacă i s-a refuzat căsătoria cu una, se va însura el cu cealaltă, astfel încît să poată trăi cu *amîndouă*, să se culce cu *amîndouă* ?

Bess simți că i se face rău, deși nu îndrăznea să dea semne de greață în fața lui Lady Frances. Curtea era o cloacă de bîrfe scandaloase. Bess nu vroia ca acestea să o atingă pe ea sau pe copilul ei.

-Eu nu cred, spuse ea calm.

-Eu cred ! Thomas este atît de nesătul de ambițios, încît ar risca orice ca să cîștige mai multă putere decît fratele lui Edward. Și dacă nu o poate avea pe fiica lui Henric, se va stabili la văduva acestuia !

-De ce oare obțin bărbații tot ce vor ?

Frances rîse.

-Pentru că le permit femeile.

Și iată răspunsul meu, își spuse Bess, calmă.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

În cea de a doua săptămână a lui august, Bess a fost ocupată cu despachetatul, scosul din lăzi și cu rearanjatul mobilierului la Bradgate. Palatul modern, din cărămidă roșie, era masiv, cu douăzeci de dormitoare, așa încît exista suficient spațiu pentru toate piesele pe care Frances le furase din palatul Chelsea.

Bess își luă o camera sus, în aripa vestică, departe de familie, acolo unde erau de obicei găzduiți oaspeții. Pentru că era tot timpul ocupată, zilele zburau repede, dar nopțile erau aproape de nesuportat. Singură în patul ei, trupul o durea de dorul lui William și îi trebuiau ore ca să adoarmă. Apoi, cînd în sfîrșit adormea, visele ei erau pline cu chipul lui rîzător și cu trupul lui puternic. Îl iubea și îl ura în același timp. Îl blestema în tăcere, îl înjura și îl acuza, deși, în tot acest timp, tînjea de dorul lui.

Bradgate era așezat între livezi și grădini pentru recreere, cu poduri ornamentale peste un rîuleț cu păstrăvi, copaci înalți, umbroși și o terasă lungă, plină cu fotolii cu perne moi. Stînd în grădină, în după-amiezile însoțite de august, continua să amîne luarea unei decizii de viitor. Își revedea iară și iară opțiunile, știind că mintea ei alerga în cercuri care nu duceau

absolut nicăieri. Știa că venise momentul cînd trebuia să înfrunte situația.

Se gîndea la a-și crește singură copilul, dar renunță repede la ideea asta. Bess știa că pentru a-și păstra poziția la familia Grey, va trebui să renunțe la copil, sub o formă sau alta. Putea să nască în secret și să plătească să fie crescut la țară. Sau își putea înghiți mîndria și pleca acasă. Familia ei ar ajuta-o ; le-ar putea lăsa lor copilul, știind că acolo va fi iubit și că îl va putea vedea, din cînd în cînd.

Brusc, Bess știu că nu mîndria ei era problema. Ambiția ei teribilă era cea care-i făcea atît de grea luarea unei decizii. Își duse mîinile la pîntece. Asta nu era greșeala copilului. O cuprinse o nevoie pătimașă de a-l proteja. Iubea copilul acesta cu pasiune. Copilul ei era parte din ea, poate cea mai bună ! Știa că erau inseparabili. Știa că nu-l putea da spre creștere în altă parte și nici să scape de tot de el. Își dădu seama că era efectiv la fel de ambițioasă pentru copilul ei cum era pentru ea însăși.

Obținuse atît de mult, urcînd una cîte una treptele scării sociale și exact cînd era aproape să-și atingă scopul, soarta îi smulsese scara de sub picioare. Pierduse pentru a doua oară tot pentru ce muncise ea la Londra. Mărețul ei plan de viitor zăcea în ruine iar ea va fi țintuită acolo, înapoi, de unde începuse. Dar cum supraviețuise ea și înainte, va supraviețui și acum, își spuse Bess cu înverșunare. Era atît de stoarsă de energie, încît reuși cu mare efort să se ridice din fotoliu. Devenise letargică, avea senzația că își tîra picioarele.